

dem gaae løse og det vil ikke være muligt for Politiet at overholde Forbudet. Det er min Overbeviisning, at det kan ikke hjælpe Noget at give en Bestemmelse, der i Livens Løb vil vise sig uudførlig, og det troer jeg, vilde være en uudførlig Bestemmelse, at alle Hunde skulde slaas ihjel, eller at de skulde føres med Snor, naar de kom paa Gaden. Jeg troer saaledes, at Regjeringen omtrent har fundet det Rette ved at bestemme en høiere Afgift for derved saa at sige at stramme Folk fra at holde Hunde. Det er en anden Sag, at det kunde være ønskeligt, om Hundene fik forsvareligere Mundkurve paa, men det forekommer mig dog nærmest at være en Politiforanstaltning, som Politiet maa have tilbørligt Indseende med. Den ærede Landsthingsmand for Helsingøer (Kirck) yttrede, at han troede, at Politikassen kunde trænge til Indtægter, at det var Diemedet med Udkastet, og at det saa var det Bedste at sige det ligefrem. Jeg troer, at dette omtrent var Indholdet af den ærede Landsthingsmands Uttringer. Men jeg troer ikke, at det har været Diemedet. Jeg troer, at det har været at indstrænke Hundeholdet. Om den Autoritet, der nærmest har at varetage Politikassens Interesser, Politidirecteuren, tillige har tænkt, at det kunde være ret godt tillige at faae en lille Indtægt i Kassen, det tør jeg ikke sige, men det er ialtfald et underordnet Moment. Han bemærkede, at han ikke vilde modsætte sig, at Politikassen fik forøgede Indtægter, naar man sagde det ligefrem. Det kunde dog maaskee være tvivlsomt, saalænge som Regnskaberne for Politiets Kasse ikke ere undergivne offentlig Control, hvad de som bekendt ikke ere. Naar den ærede Justitsminister har sagt, at han troede ikke, at enten det af den ærede Landsthingsmand for Helsingøer stillede Forslag eller det af den ærede 3die Landsthings-

mand for 9de Kreds (Bjerring) stillede, vilde vise sig saa virksomt som selve Udkastet, ja, hvis de vare udførbare, saa troer jeg, at Justitsministeren vilde have Ret; thi saa vilde de vistnok være virksommere. Det vilde unegteligt være virksommere at slaae Hundene ihjel end at bestemme, at de skulde have Mundkurve paa; men det er Ulykken, at det ene er uudførligt, det andet ikke. Jeg troer derfor, at Justitsministerens Forslag i alle Maader fortjener Fortrinet. Derimod kan jeg ikke negte, at det Forslag, som den 1ste Landsthingsmand for 6te Kreds (Unsgaard) har stillet, ogsaa fortjener Billigelse, ligesom det ogsaa, idetmindste i enkelte Tilfælde, vil bevirke, at Hundeholdet vil kunne gøres muligt for den, der ikke har Raad til at betale Afgiften og dog ikke vil stille sig ved sin Hund. Det er disse saa Bemærkninger, jeg vilde gjøre.

Bjerring: Jeg troer, at en ikke ringe Deel af den Menighed, der har viist sig under Discussionen, er opstaaet, fordi man ikke har gjort sig det tydeligt, hvad det er, Loven gaaer ud paa. Der er talt om, at Lovens nærmeste Diemed skulde være at indstrænke Antallet af Hundene; men det er ikke Tilfældet. Det er tydeligt for Enhver, der nøiagtigt vil læse Loven igennem, at dette kun er et Middel for at opnaae et andet Diemed, og dette er bestemt udtalt Pag. 5: „man har anseet det for et hensigtsmæssigere og sikkrere Middel til at formindste de omhandlede Farer og Ulemper“. Det egentlige Diemed med Loven er altsaa at formindste de Ulemper, som løse Hunde paa Gaderne forarsage, og som et Middel til at opnaae dette Diemed har man søgt at formindste Antallet ved den forhøiede Skat. Hvorvidt man kan opnaae Diemedet herved, er tvivlsomt.